

Sygn. akt VI A Ca 1398/08

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2009 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VI Cywilny
w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA	– Zofia Markowska (spr.)
Sędzia SA	– Barbara Godlewska- Michalak
Sędzia SO	– Irena Piotrowska
Protokolant:	– sekr. sądowy Edyta Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2009 r. w Warszawie
na rozprawie
sprawy z powództwa M Sp. z o.o. w Ka.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej
na skutek apelacji powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumnetów
z dnia 25 czerwca 2008 r.
sygn. akt XVII AmE 225/07
1. oddała apelację

2. zasądza od M. Sp. z o.o. w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej

Sygn. akt VI A Ca 1398/08

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2008 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił odwołanie M. Sp. z o.o. w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 18 października 2007 r. Nr DPE – 451-199(3)2007/9306/JP.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych i wnioskach:

Prezes URE decyzją z dnia 20 lipca 2000 r. udzielił M. Sp. z o.o. w K. koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych i wobec tego spółka ta uzyskała status producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, co zobowiązywało ją stosownie do art. 30 ust 2 w/w/ ustawy do przekazywania Prezesowi URE w terminie 45 dni od zakończenia kwartału sprawozdań kwartalnych.

Powodowa Spółka nie przedstawiła sprawozdania za drugi kwartał 2007 r., który to termin kończył się w dniu 14 sierpnia 2007 r. , a powódka sprawozdanie przedstawiła dopiero w dniu 27 września 2007 r. czyli z 44-dniowym opóźnieniem.

Prezes URE biorąc pod uwagę, że nie mogła ona wypełnić formularza sprawozdawczego DPE-4.2 w ujęciu obrotu paliwami w zakresie ich zakupu i odsprzedaży, albowiem w tym okresie sprawozdawczym nie wprowadzała do obrotu wytworzonych przez siebie paliw, uznał, że mogła ona i powinna w takiej sytuacji wypełnić obowiązek sprawozdawczy przez wykazanie we właściwych polach informacyjnych sprawozdania wartości zero. Powodowa Spółka w okresie sprawozdawczym nie zwracała się o udzielenie wyjaśnień w jaki sposób

w zaistniałej sytuacji wypełnić swój obowiązek sprawozdawczy w terminie określonym do złożenia sprawozdania.

Prezes URE w powołaniu się na ciężący na nim z mocy art. 30 ust. 4 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. obowiązek sporządzenia zbiorowego raportu dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, którego odstawę stanowią dane zawarte w kwartalnych sprawozdaniach producentów paliw i biopaliw ciekłych uznał, że nieprzekazywanie mu w/w sprawozdań przez producentów w terminie uniemożliwia mu prawidłową realizację jego obowiązków.

Prezes URE na podst. art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. ocenił, że powódka nie wykonała obowiązku przedstawienia sprawozdania za II kwartał 2007 r. i wobec tego na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 8 w/w ustawy wymierzył jej karę pieniężną w wysokości 5.000 zł.

Sąd Okręgowy uznał, że powyższy stan faktyczny ustalony w przedmiotowej decyzji Prezesa URE został ustalony prawidłowo i nie był kwestionowany w odwołaniu i oceniając go z punktu widzenia zarzutów stawianych przez powódkę w odwołaniu od decyzji przyjął, że jest ona zgodna z prawem i trafna. Zgodnie bowiem z art. 30 ust. 2 cytowanej ustawy obowiązującym od dnia 1 stycznia 2007 r. nałożony został na producentów obowiązek przekazywania Prezesowi URE kwartalnych sprawozdań w terminie 14 dni od zakończenia kwartału, a w ust. 4 tego artykułu na Prezesa URE nałożony został obowiązek sporządzania zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku biokomponentów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych na podstawie sprawozdań kwartalnych sporządzanych między innymi przez producentów paliw i przekazania właściwym ministrom w terminie 75 dni po zakończeniu kwartału.

Na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 8 w/w ustawy za niezłożenie sprawozdania kwartalnego producent podlega karze pieniężnej.

Powołanymi wyżej przepisami ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. uregulowany został proces sporządzania sprawozdawczości na rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i stanowi on realizację przepisów Dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw i innych paliw odnawialnych.

Obowiązek ten został nałożony między innymi na producentów. Stosownie zaś do treści art. 2 ust. 1 pkt 20 cytowanej ustawy producentem jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego biokomponentów.

Powódkę Sąd Okręgowy uznał za producenta w rozumieniu w/w przepisu , bo udzielona jej została koncesja na wytwarzanie benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze, olejów opałowych oraz olejów napędowych metodą blendowania na bazie odpowiednich do tego celu komponentów.

Zatem powódka podlegała obowiązkowi sprawozdawczości, a fakt, że w czasie objętym sprawozdawczością faktycznie nie wykonywała działalności gospodarczej przypisanej producentom, w ocenie Sądu Okręgowego nie stanowił podstawy do zwolnienia z tego obowiązku w myśl przytoczonych przepisów. Uznał, że trafnie przyjął pozwany, iż przed upływem terminu do złożenia sprawozdania powinna ona zasięgnąć informacji Prezesa URE jak wypełnić formularz DPE- 4.2,

Sąd Okręgowy przyjął, że ocena stanu prawnego w niniejszej sprawie nie wymagała wystąpienia przez Sąd do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności art. 30 ust. 2 , art. 33 ust. 1 pkt 8 i ust. 9 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. z art. 2, 22 i 42 Konstytucji w zakresie w jakim przepisy te przewidują możliwość ukarania i karę za uchybienie obowiązkowi sprawozdawczemu za

dany okres, nie oznaczając wyraźnie tj. w sposób nie budzący wątpliwości podmiotowego i przedmiotowego zakresu i dowołują się do danych z dokumentów wskazanych w art. 32 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. , nawet wówczas, gdy wiadomym jest, iż podmiot określony w art. 2 ust 1 tej ustawy w okresie sprawozdawczym nie wykonywał żadnej czynności uprawniającej do otrzymania lub wystawienia dokumentu w rozumieniu art. 30 ust. 2 tej ustawy, z których to dane owinie ująć w sprawozdaniu i ten wniosek powódki uzna za niezasadny.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją powodowa Spółka zarzucając Sądowi Okręgowemu obrazę art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez wadliwa wykładnię i zastosowanie, a w konsekwencji sanowanie wadliwie orzeczonej przez Sąd sankcji karnoadministracyjnej za zaniechanie jednostki, która nie może być uznana za producenta, w rozumieniu tych przepisów i która nie dysponuje danymi, na podstawie których sporządza się (których zakres stanowi podstawę) sprawozdania na druku DPE-4.2 i która w związku z tym, nie może przedłożyć dokumentów i danych nieprzewidzianych przepisami prawa w rozumieniu art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ; obrazę art. 4 i art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ich błędną wykładnię i wadliwe zastosowanie w budowie definicji legalnej producenta w rozumieniu art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wynikająca z zaniechania uwzględnienia skutków dyferencjacji pojęć przyjętych przez ustawodawcę dla oznaczenia sfery podjęcia i wykonywania działalności i wyłączenie w procesie wykładni- przewidzianej tą ustawą- zasady swobody działalności gospodarczej i chronionych Konstytucją RP granic ingerencji prawnej państwa w działalność gospodarczą jednostek; obrazę artykułów 2, 42 ust.3, 31 ust. 3, 45, 20 i 22 Konstytucji RP w zw. z art. 8 ust. 2 konstytucji RP poprzez uznanie legalności zastosowania przez Prezesa URE sankcji wymuszającej na podstawie, podlegającego wyłączeniu z uwagi na wieloznaczność i niepoprawność

legislacyjną, przepisu art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych i wywiedzenie nakazu sprawozdawczości na druku PDE- 4.2, którego to nakazu nie zastrzeżono w akcie koncesyjnym, ani którego w poszanowaniu zasad określonych tymi przepisami Konstytucji oraz w poszanowaniu zasady zgodności wykładni przepisów z Konstytucją, nie sposób wywieść w drodze analogii czy wykładni pojęć stanowiących egzemplifikację wyjątków od zasady swobody gospodarczej i swobody prowadzenia działalności gwarantowanej na podstawie art. 20 i 22 konstytucji RP każdemu, w tym przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej; obrazę art. 5 TWE, art. 6 WET i pkt 23 Preambuły do Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw i innych paliw odnawialnych i art. 94 WET poprzez ich niezastosowanie przy określeniu adresatów norm ustawy i biokomponentach i biopaliwach ciekłych pomimo, iż prawidłowa ocena celu w/w Dyrektywy nawet z poszanowaniem granic autonomii Państwa w stosowaniu sankcji za naruszenie prawa wspólnotowego i krajowego wymagała uwzględnienia zasad stanowienia i stosowania prawa, w tym wykładni norm tego prawa z uwzględnieniem specyfiki regulacji, terminologii zasad wynikających z celu i treści norm zawartych w „dorobku prawnym” w rozumieniu art. 20 WET i innych przepisach prawa wspólnotowego, stanowiących na podstawie art. 175 ust 1 TWE w przedmiocie ochrony zasobów środowiska naturalnego i zasobów energii odnawialnej, a w konsekwencji pominięcie przez Sądy zasady prymaty prawa międzynarodowego i nakazu niestosowania przez Sąd przepisu prawa krajowego art. 30 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach, statuującego nakaz adresowany do podmiotów, które nie powinny i nie mogą być uznane za adresatów norm, ustanawianych zgodnie z celem wskazanych Dyrektyw, które ma implementować ustawa o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz obrazę art. 212 k.p.c. i 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie, iż poza przedmiotem sporu znajduje się kwestia możliwości sporządzenia przez spółkę M

sprawozdania, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, a w konsekwencji przyjęcia istnienia powinności sporządzenia sprawozdania nawet wówczas, gdy spółka M_C nie posiadała faktur ani dokumentów, na podstawie których winno zgodnie z tym przepisem nastąpić zestawienie danych do formularza DPE-4.2.

Podnosząc powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa URE w całości i zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu,

a nadto o wystąpienie przy rozpoznaniu kwestii zgodności wskazanych przepisów prawa krajowego, na podstawie których prezes URE wydał zaskarżoną decyzję ze wskazanymi przepisami prawa wspólnotowego w oparciu o przepis art. 234 ust. 3 TWE do Sądu Instancji w Luksemburgu, z pytaniem prejudycjalnym w przedmiocie ustalenia zgodności wskazanej podstawy prawnej z prawem wspólnotowym tej treści: „ czy w zakresie celu wyznaczonego w/w Dyrektywą Państwo członkowskie w sferze powinności regulacji prawnej, o której mowa w art. 7 Dyrektywy, jest uprawnione do tworzenia i stosowania pojęć prawa krajowego dla oznaczenia zakresu podmiotowego tej regulacji prawnej w sposób autonomiczny ? , czy sfera autonomii Państwa w implementacji w/w Dyrektywy zawiera w zakresie jej celu ogólnego i celów szczególnych możliwości do określenia na podstawie art. 4 tej Dyrektywy, upoważnienie do autonomicznego ustalania przez Państwo członkowskie definicji pojęć stosowanych do oznaczenia danych ujmowanych w formie sprawozdań czy też źródło, z którego pojęcia definiują dane, które powinny zostać ujęte w sprawozdaniu, o którym mowa we wskazanej Dyrektywie, wypływa z prawa wspólnotowego? Czy Państwo członkowskie , w wykonaniu jego powinności określonych wskazaną Dyrektywą może stanowić normy prawne, które prowadzą do reglamentacji obrotu gospodarczego, nakazem sprawozdawczości w zakresie obrotu gospodarczego przez wszystkie

podmioty zarejestrowane bez względu na to czy faktycznie dysponują danymi, o których mowa w poprzednim pytaniu?

oraz o wystąpienie w przypadku uznania zgodności przepisu art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych i art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i art. 6 z Dyrektywą o biopaliwach i wskazanymi przepisami prawa wspólnotowego do Trybunału Konstytucyjnego RP o stwierdzenie zgodności art. 33 ust. 1 pkt 8 w zw. z art. 30 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych i w zw. z art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z art. 2, 31 ust. 3, 42 ust. 2 i 45 Konstytucji RP w zakresie w jaki wskazane przepisy prawa i w tym też formularza sprawozdania DPE -4.2, wprowadzają niejednoznaczność istnienia i zakresu pojęć tworzących normę o powinności złożenia sprawozdania i dają Prezesowi URE możliwość zastosowania sankcji administracyjnej karnej za zaniechanie złożenia sprawozdania, nawet wówczas gdy wiadomym jest, iż podmiot, który zobowiązany jest w tym sprawozdaniu wykazać dane wynikające z określonych przepisem dokumentów, dokumentami takimi nie dysponuje, gdyż w okresie sprawozdawczym nie uczestniczy w rynku biokomponentów i biopaliw płynnych w rozumieniu Dyrektywy o biopaliwach ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji stanowisko Sądu Okręgowego zawarte w zaskarżonym wyroku jest trafne. Decyzją z dnia 20 lipca 2000 r. WPC/53/9306/W/1/2000/AS Prezes Urzędu regulacji Energetyki udzielił powodowej Spółce koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych na okres od dnia 20 lipca 2000 r. do dnia 20 lipca 2010 r. W treści powyższej koncesji został określony przedmiot i zakres działalności powódki. Wynika z niej, że powódka we wskazanym okresie może prowadzić działalność gospodarczą w zakresie

wytwarzania paliw ciekłych w postaci benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze, olejów opałowych i napędowych metodą blendowania na bazie odpowiednich do tego celu komponentów. Zatem słuszny jest wywód Sądu Okręgowego, iż dysponuje ona statusem producenta w rozumieniu art. 2 ust 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Okolicznością bezsporną jest fakt, że powódka jest uprawniona na podstawie uzyskanej koncesji do wytwarzania biopaliw ciekłych., a zatem jest obowiązana w terminie określonym w ustawie przedstawiać Prezesowi URE sprawozdania, o którym mowa w art. 30 ust. 2 obecnie obowiązującej ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Powyższych konkluzji co do statusu powódki jako producenta i w związku z tym jej obowiązku składania sprawozdań nie zmienia fakt, że przez jakiś czas w okresie objętym koncesją powódka faktycznie z przyczyn natury organizacyjnej, ekonomicznej czy też technicznej nie prowadziła działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych. Fakt ten zatem nie zwalniał powódki od obowiązku złożenia przedmiotowego sprawozdania w ustawowym terminie. Składanie tych sprawozdań i to w określonym terminie przez producentów ma istotne znaczenie, bowiem zgodnie z art. 30 ust 4 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, sprawozdania, o których mowa w art. 30 ust 2 tej ustawy stanowią podstawę dla sporządzenia przez Prezesa URE zbiorczego sprawozdania kwartalnego, do składania którego jest zobowiązany również w określonym ustawą terminie, a które następnie jest przekazywane ministrom ds. finansów publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska. Sprawozdania producentów są źródłem wiedzy pozwanego odnośnie zakresu działalności producenta na rynku tego rodzaju nośników energii. Wbrew twierdzeniom skarżącego pozwany Prezes na wypadek, gdy w określonym czasie nie otrzyma sprawozdania, nie może domniemywać, iż brak aktywności sprawozdawczej producenta jest spowodowany niewykonywaniem

jakiegokolwiek działalności objętej koncesją. Zresztą w tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, że powodowa Spółka nie tylko nie złożyła w odpowiednim czasie sprawozdania, ale też nie poinformowała Prezesa URE, iż w tym okresie sprawozdawczym nie prowadziła działalności podlegającej wykazaniu w sprawozdaniu.

Wbrew stanowisku skarżącej obowiązek składania przedmiotowych sprawozdań nie narusza zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej ani chronionych konstytucją RP wolności gospodarczych.

Przede wszystkim należy podnieść, że swoboda działalności gospodarczej nie polega na zupełnej, niczym nieograniczonej dowolności postępowania osoby taką działalność prowadzącej i może być ograniczona przepisami stosownych ustaw. Takie ustawowe ograniczenie konstytucyjnej swobody prowadzenia działalności gospodarczej stanowi wymóg uzyskania koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie dystrybucji paliw ciekłych, ale dopuszczone przez art. 22 Konstytucji po to, by stanowić swoistą gwarancję dla konsumenta, iż przedsiębiorca, który uzyskał koncesję daje rękojmię, że będzie prowadził tę działalność zgodnie z przepisami prawa. Ograniczenie zatem swobody prowadzenia działalności gospodarczej stanowi sama konieczność uzyskania koncesji, a już wymóg dawania rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem o udzielenie koncesji, nie stanowi ograniczenia swobody jej prowadzenia, a jedynie przesłankę jej należytego wykonywania. Powodowa Spółka o koncesję taką wystąpiła i ją uzyskała. Sam fakt zaś konieczności sporządzenia przez producenta paliw ciekłych, który na podstawie uzyskanej koncesji działalność taką prowadzi, kwartalnego sprawozdania w niczym nie narusza swobody działania producenta biopaliw ciekłych i to we wszystkich aspektach jego działalności w zakresie objętym koncesją i te normy prawne wbrew stanowisku skarżącej nie prowadzą poprzez nakaz sprawozdawczości do reglamentacji obrotu gospodarczego także jeśli dotyczą producentów, którzy w danym okresie

sprawozdawczym faktycznie działalności tej nie prowadzili. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Prezesa URE, iż w wypadku czasowego faktycznego zaprzestania prowadzenia w okresie sprawozdawczym działalności, która obliguje do sporządzenia przedmiotowego sprawozdania, na określonym formularzu – DPE-4.2, powodowa Spółka powinna sprawozdanie to sporządzić, bo żaden przepis prawa jej od tego obowiązku nie zwalnia i jest ono niezbędne do sporządzenia przez pozwanego raportu kwartalnego, a w stosownych rubrykach, skoro nie posiadała faktur ani innych dokumentów, na podstawie których sporządza się zestawienie danych do tego formularza, wpisać wartość „0”.

Za nieuzasadnione Sąd Apelacyjny uznał sformułowane w apelacji żądanie wystąpienia do Sądu Pierwszej Instancji w Luksemburgu z pytaniem prejudycjalnym. Zarzuty dotyczące braku zgodności przepisów ustawy o biokomponentach i biopaliwach z Dyrektywą 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych (zwanej dalej Dyrektywą) zostały sformułowane w apelacji bardzo ogólnikowo. Niemniej jednak sama skarżąca podnosi, iż celem tej Dyrektywy jest stworzenie warunków wspólnego rynku paliw odnawialnych i regulacja tego rynku w zakresie w jakim ma to służyć ochronie środowiska i polepszeniu warunków konkurencyjności na rynku energii, że dane o rynku w jej rozumieniu muszą być rzetelnie zebrane i przedstawione, że wskazuje ona co powinno zostać wykazane w sprawozdaniu Komisji zobowiązanej zgodnie z art. 4 ust. 2 do jego sporządzenia i że tworzy ona pewną hierarchię dokumentów, na podstawie których Komisja sporządza w efekcie swoje sprawozdanie, a mianowicie Komisja dysponuje sprawozdaniami państw członkowskich, a te sprawozdaniami swoich właściwych organów wewnętrznych, które to dokumenty zawierają dane pochodzące ze źródeł, których weryfikacja jest możliwa. Z tymi stwierdzeniami skarżącej należy się zgodzić, przy czym podkreślić trzeba, że stanowią one jedynie potwierdzenie

faktu, iż ustawa o biokomponentach i biopaliwach ciekłych realizuje cele i postanowienia Dyrektywy. Przepis art. 4 ust. 1 Dyrektywy zobowiązuje Państwa Członkowskie do składania Komisji przed dniem 1 lipca każdego roku sprawozdań dotyczących całkowitej sprzedaży w roku poprzedzającym paliw transportowych i udziału biopaliw czystych lub mieszanek i innych odnawialnych paliw wprowadzonych na rynek. Aby Państwo Członkowskie mogło takie sprawozdanie złożyć musi je otrzymać od swojego organu wewnętrznego. Przedmiotowa ustawa bowiem po pierwsze nakłada taki obowiązek na Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, który zobowiązany jest sporządzić sprawozdanie zbiorcze kwartalne oraz na poszczególnych producentów paliw, których sprawozdania na formularzach DPE -4.2 stanowią podstawę sprawozdania zbiorczego. Po drugie zaś w art. 30 ust. 2 pkt 1 i 2 określa jakie dające się zweryfikować dokumenty mogą stanowić podstawę sporządzenia takiego sprawozdania, a to faktury VAT i inne dokumenty zawierające konkretne nazwane dane.

Z okoliczności powyższych skarżąca wyciąga jednak błędny zdaniem Sądu Apelacyjnego wniosek, iż jeśli producent w danym okresie sprawozdawczym nie prowadził działalności, która byłaby podstawą do wystawienia faktur VAT i dokumentami takimi nie dysponuje, to w ogóle nie ma obowiązku składania Prezesowi URE sprawozdania. Tymczasem takimi dokumentami producent powinien dysponować jedynie na wypadek o ile w składanym sprawozdaniu wskazuje jakieś konkretne dane, właśnie po to, aby można je zweryfikować. Natomiast w przypadku, gdy nie prowadził w okresie sprawozdawczym działalności i w związku z tym nie dysponuje takimi dokumentami, powinien wpisać w sprawozdaniu w stosownych rubrykach cyfrę „0”, a takie sprawozdanie nie wymaga żadnej dokumentacji, bo dane te są weryfikowalne same przez się. Sprawozdania takie konieczne, bowiem tylko w wypadku złożenia sprawozdań przez wszystkich zarejestrowanych producentów,

na których obowiązek taki ciąży, można uznać, iż dane objęte sprawozdaniem zbiorczym zostały rzetelnie zebrane i przedstawione.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podst. art. 358 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

385
Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

omówienie składowe 358 "nadpisano" 385"